

Hoofdstuk een

ZORG ALSJEBLIEFT GOED VOOR DEZE BEER

MENEER EN MEVROUW Brown ontmoetten Paddington voor het eerst op een perron. Om precies te zijn: zo kwam hij aan zijn voor een beer ongebruikelijke naam, want het station heette Paddington.

De Browns waren daar om hun dochter Judy op te halen, die voor de schoolvakantie thuiskwam. Het was een warme zomerdag en het station was druk door-

dat een heleboel mensen op weg waren naar de kust. Treinen zoemden, luidsprekers loeiden, kruiers renden rond en schreeuwden naar elkaar. Door alles wat er gebeurde, was er zoveel lawaai dat meneer Brown, die als eerste de beer zag, het een paar keer tegen zijn vrouw moest zeggen voordat ze hem begreep.

‘Een béér? Op station Paddington?’ Mevrouw Brown keek haar man verbaasd aan. ‘Doe niet zo gek, Henry. Dat kan niet!’

Meneer Brown zette zijn bril recht. ‘Maar het is wel zo,’ hield hij vol. ‘Ik zag hem duidelijk. Daar... bij het fietsenrek. Hij droeg een rare hoed.’

Zonder op een antwoord te wachten pakte hij zijn vrouw bij de arm en duwde haar door de menigte, langs een karretje propvol chocolade en thee, langs een boekstalletje en door een opening tussen een stapel koffers naar het Bureau voor Gevonden Voorwerpen.

‘Kijk maar,’ riep hij triomfantelijk, en hij wees naar een donkere hoek, ‘ik zei het je toch!’

Mevrouw Brown volgde de richting van zijn arm en ontdekte in de schaduwen een klein en harig voorwerp. Het leek alsof het op een soort koffer zat en om zijn nek hing een label waarop iets geschreven was. De koffer was oud en versleten en op de zijkant stond in

grote letters het woord HANDBAGAGE.

Mevrouw Brown klampte zich aan haar man vast. 'Verhip, Henry,' riep ze uit. 'Ik geloof dat je toch gelijk had. Het is een beer!'

Ze keek er wat beter naar. Het was bepaald geen alledaagse beer. Hij was bruin, een nogal smoezelig soort bruin, en hij droeg een heel merkwaardige hoed, met een brede rand, precies zoals meneer Brown had gezegd. Vanonder de rand keken twee grote, ronde ogen haar aan.

Toen hij begreep dat er iets van hem werd verwacht, stond de beer op en tilde hij beleefd zijn hoed op, waardoor twee zwarte oren zichtbaar werden. 'Goedemiddag,' zei hij met een zacht maar duidelijk stemmetje.

'Eh... goedemiddag,' antwoordde meneer Brown onzeker. Het bleef even stil.

De beer keek hen vragend aan. 'Kan ik u ergens mee helpen?'

Meneer Brown keek alsof hij in verlegenheid was gebracht. 'Nou... nee. Eh... we vroegen ons eigenlijk af of we u konden helpen.'

Mevrouw Brown boog zich voorover. 'Jij bent een heel klein beertje,' zei ze.

De beer zette zijn borstkas uit. 'Ik ben een heel

zeldzaam soort beer,' antwoordde hij gewichtig. 'Waar ik vandaan kom, zijn er niet veel meer van ons.'

'En waar is dat?' vroeg mevrouw Brown.

De beer keek zorgvuldig om zich heen voordat hij antwoordde. 'Het donkerste deel van Peru. Ik hoor hier eigenlijk helemaal niet te zijn. Ik ben een verstekeling!'

'Een verstekeling?' Meneer Brown begon zachter te praten en keek bezorgd over zijn schouder. Hij verwachtte bijna dat er een politieman achter hem stond met een notitieboekje en een potlood, die alles zou noteren.

'Ja,' zei de beer. 'Ik ben geëmigreerd, weet u.' Er verscheen een droevige blik in zijn ogen. 'Ik woonde vroeger bij mijn tante Lucy in Peru, maar zij moest naar een tehuis voor gepensioneerde beren.'

'Je wilt toch niet zeggen dat je helemaal in je een-tje uit Zuid-Amerika bent gekomen?' riep mevrouw Brown uit.

De beer knikte. 'Tante Lucy zei altijd dat ze wilde dat ik als ik oud genoeg was zou emigreren. Daarom heeft ze me Engels geleerd.'

'Maar wat heb je dan gegeten?' vroeg meneer Brown. 'Je moet uitgehongerd zijn.'

De beer boog zich voorover en met een klein sleu-

teltje, dat hij ook om zijn nek droeg, opende hij de koffer en toverde een bijna lege glazen pot tevoorschijn. 'Ik heb marmelade gegeten,' zei hij nogal trots. 'Beren houden van marmelade. En ik woonde in een reddingsboot.'

'Maar wat ga je nu doen?' vroeg meneer Brown. 'Je kunt niet zomaar op station Paddington blijven zitten en wachten tot er iets gebeurt.'

'O, het zal wel goed komen... denk ik.' De beer boog zich voorover om zijn koffer weer dicht te doen. Terwijl hij dat deed, zag mevrouw Brown de tekst op het label. Er stond simpelweg: ZORG ALSJEBLIEFT GOED VOOR DEZE BEER. DANK U WEL.

Ze draaide zich smekend om naar haar man. 'O, Henry, wat móéten we doen? We kunnen hem niet zomaar hier achterlaten. We weten niet wat er met hem zal gebeuren. Londen is zo groot als je nergens naartoe kunt. Kan hij niet een paar dagen bij ons logeren?'

Meneer Brown aarzelde. 'Maar lieve Mary, we kunnen hem niet meenemen... niet zomaar. Per slot van rekening...'

'Per slot van rekening, wát?' Mevrouw Browns stem klonk vastberaden. Ze keek naar de beer. 'Hij ís heel lief. En voor Jonathan en Judy zou hij geweldig

gezelschap zijn. Zelfs al is het maar voor een tijdje. Ze zouden het ons nooit vergeven als ze ontdekten dat jij hem hier hebt achtergelaten.'

'Het is allemaal nogal ongebruikelijk,' zei meneer Brown aarzelend. 'Ik weet zeker dat er een wet voor bestaat.' Hij bukte zich. 'Wil je bij ons komen logeren?' vroeg hij. 'Dat wil zeggen,' voegde hij er haastig aan toe, omdat hij de beer niet wilde beledigen, 'als je geen andere plannen hebt.'

De beer sprong overeind en van de opwinding viel zijn hoed bijna op de grond. 'Ooo, ja, graag. Dat zou ik heel erg leuk vinden. Ik kan nergens heen en iedereen lijkt veel haast te hebben.'

'Nou, dat is dan afgesproken,' zei mevrouw Brown, voordat haar man van gedachten kon veranderen. 'En je kunt elke morgen als ontbijt marmelade krijgen en...' Ze deed haar best te bedenken wat beren nog meer lekker zouden vinden.

'Elke ochtend?' De beer keek alsof hij zijn oren niet kon geloven. 'Thuis kreeg ik alleen marmelade bij speciale gelegenheden. Marmelade is erg duur in het donkerste deel van Peru.'

'Dan krijg je vanaf morgen elke ochtend marmelade,' ging mevrouw Brown verder. 'En zondags honing.'

Op het gezicht van de beer verscheen een bezorgde

blik. ‘Gaaf het veel kosten?’ vroeg hij. ‘Weef u, ik heb niet zo heel veel geld.’

‘Natuurlijk niet. We peinzen er niet over je iets in rekening te brengen. We verwachten dat je gewoon lid van ons gezin wordt, toch, Henry?’ Mevrouw Brown keek naar haar man voor steun.

‘Vanzelfsprekend,’ zei meneer Brown. ‘Trouwens,’ voegde hij eraan toe, ‘als je met ons mee naar huis gaat, kun je maar beter onze namen kennen. Dit is mevrouw Brown en ik ben meneer Brown.’

De beer tilde beleefd zijn hoed op – twee keer. ‘Ik heb eigenlijk geen naam,’ zei hij. ‘Alleen een Peruaanse, die niemand verstaat.’

‘Dan kunnen we je beter een Engelse naam geven,’ zei mevrouw Brown. ‘Dat maakt alles een stuk makkelijker.’ Ze keek om zich heen in het station op zoek naar inspiratie. ‘Het moet iets bijzonders zijn,’ zei ze nadenkend. Terwijl ze sprak maakte een locomotief op een van de perrons een jammerend geluid, waarna een trein in beweging kwam. ‘Ik weet het!’ riep ze uit. ‘We hebben je op station Paddington gevonden, dus we noemen je Paddington!’

‘Paddington!’ De beer herhaalde de naam voor de zekerheid een paar keer. ‘Dat lijkt me nogal aan de lange kant.’